

“Eigenlijk is het teveel omvattend om kort te kunnen beschrijven”

In tegenstelling tot opvattingen uit de religieuze en natuurwetenschappelijke wereld, waar lichaam en geest nogal uiteenlopende zaken blijken te zijn, vermoed ik dat het leven uit meer bestaat. Niet enkel dus uit een lichaam, wat op de been gehouden kan worden met de zegeningen van de zowel geld verdienende als geldverslindende farmacie. Niet enkel uit een geest, welke wij in de handen leggen van psychologen of psychiaters, die meestal vanuit de linkerhersen helft opererend, onze geest binnen normaal geachte patronen moeten leiden. In de hedendaagse opvattingen over het zijn van de mens mist men de totaliteit en verliest men zich in onsamenhangende delen van het menselijk zijn. “De linkerhand weet niet wat de rechter doet”, opperde Sigmund Freud’s troonopvolger C. G. Jung. De geest weet niet wat het lichaam doet en omgekeerd.

Slechts twee facetten van ons zijn worden hier benoemd. De emotionele wereld en onze wezenswereld worden niet genoemd. Evenals wat ons lichaam doet leven, emoties doet beleven, doet denken en zich in de bestemming van ons wezen uitdrukt: onze ziel, helaas vaak verward met het begrip geest. Onze ziel zou zich moeten uitdrukken, hier in het nu, hier op deze aarde. Dit hoofdzakelijk doende via onze emoties, een gebied waar de ziel zich thuis voelt Om een bestemming te bereiken maakt de ziel gebruik van twee hulpmiddelen: ons lichaam en onze geest. De een als voertuig voor de ziel en de ander is geschikt om de ziel van de ene precare situatie in de andere te brengen.

In onze maatschappij zien we lichaam en geest aan de linkerkant en emotie en wezensbestemming aan de andere kant. Analist tegenover beelddenker, rationalist tegenover de dyslecticus, welke laatste zich uitdrukt in emotie en wezensbestemming, ook wel genoemd: bezieling. Een dyslecticus staat volgens mij het dichtste bij zijn ziel. Het grappige is dat in onze samenleving ver van je ziel af staan als hoogste goed wordt gezien. Ver van je totale zelf je uitslovend in een materiële carrière met een nijging je aan alcohol en drugs te verslingeren om in godsnaam nog een moment in je leven te vinden waar de ziel voor je geest bereikbaar is of omgekeerd. Ook ver verwijderd van een doel om te leven, vooral als door ziekte wegvalt wat je zo nastreefde. Vroeger zei men mij vaak:”Als de jeugd geen idealen meer heeft dan...” Ja, wat dan volgde was in ernstige mate boosaardig voor ons bestaan.

Ik onderscheid een tweetal mogelijkheden om idealen te hebben en ze te verwezenlijken. Beide mogelijkheden zouden we ‘missie’ kunnen noemen, zodra de idealist tracht in de buitenwereld te laten zien hoe geweldig zijn idee en strevingen wel voor de ander zou zijn. Puur zendingswerk.

De ene mogelijkheid is van rationele en materiële aard. Binnen die mogelijkheid kan een president van een grote rijke natie de wereld bombarderen en roepen: "Ik vestig overal democratie, zoals ik die zie". Gebruikt daarbij de technologie welke voortkomt uit de verworvenheden van de natuurwetenschap. Men kan dit geweldig vinden. Het loopt parallel met de opvatting: "Mijn geloof is zo geweldig dat dit het enige goede is en ieder dit moet belijden". Natuurwetenschap, rationalisme en geloof lijkt hier veel met elkaar te doen te hebben en volgens mij vanuit het zelfde linkerhersen helft denken ontsproten te zijn.

De andere wereld is artistieker. Leeft van beelden, van vormen. Tracht vormen uit te beelden. Geloof in individuele ontwikkeling, in een individuele missie. Kent analogie in plaats van dualisme, denkt in overeenkomsten en vergelijkingen in plaats van in verschillen. Rechter hersenhelft voortbrengsels.

Voor mij is het van belang om deze twee werelden met elkaar in overeenstemming te brengen. Op die manier tracht ik als homeopaat inzicht te krijgen in de zieke mens en de verbroken verbindingen tussen ziel, lichaam en geest te herstellen. Zo, denk ik, loopt de weg naar de totale genezing. De remedies die ik aanwend dienen dit doel in de eerste plaats. En via deze weg zie ik een andere en diepere manier van genezing dan louter symptomen te laten verdwijnen.

En hier binnen dit kort geschetste denken ontmoet ik de clown. Een wezen dat in onze woordenschat bestaat uit een wellicht kinderlijke grappenmaker. Lachers op de hand, grimassen

in een circus of tegenwoordig op de televisie. Ver van ons zelf lachen we om onze eigen wereld. De clown buiten ons, die binnen ons zou moeten zijn. Lachen, humor is belangrijk voor genezing. Maar de clown is veel en veel meer. Hij is de verbinder tussen onze werelden. De drager van onze idealen, de brenger van onze missie, het contact met een diepere beleving van een wereld die we goddelijk noemen. De boodschapper van een diepe bezieling. Genezer, criticus, vooral kritisch naar zichzelf. De bezielde clown raakt iets bij zijn publiek. Diep in het wezen wat zelf vergeten is en tot geschiedenis is geworden. Raakt de ziel aan en brengt een boodschap, niet enkel een lach, vermakelijke spotternij maar meer een boodschap uit iets, waar naar we allemaal op zoek zijn.

Leen van der Kaaij, penningmeester Papadans Clown Foundation